

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιγ' 10-17)
6 Δεκεμβρίου 2020

Ἡ σημερινή εὐαγγελική περικοπή μᾶς φέρνει στήν σκέψη ἕνα γεγονός πού ἐξελίχθηκε μέσα σέ συναγωγή, ὅπου δίδασκε ὁ Κύριος κατὰ τήν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Ἐμφανίστηκε μία ἀληθινά ταλαίπωρη γυναίκα, ἡ ὁποία γιά δεκαοκτώ χρόνια καί ἀπό συνεργία τοῦ Σατανᾶ, βρισκόταν σέ ἄθλια κατάσταση. Ἦταν συγκύπτουσα, δηλαδή συνεχῶς σκυφτή, ἀδυνατώντας νά σηκώσει πάνω τò κεφάλι της. Ὁ φιλόανθρωπος Κύριος τή λυπήθηκε καί ἀφοῦ τήν προσέγγισε, ἔβαλε πάνω της τὰ χέρια Του, καί αὐτή ἔγινε καλὰ τήν ἴδια στιγμή. Τότε, τόσο ἡ πρῶην ταλαίπωρη γυναίκα, ὅσο καί ὁ λαός πού εἶδε τò θαῦμα, δόξασαν τὸν Θεό.

Ὁ ἀρχισυνάγωγος, ὅμως, μετὰ τὴ θεραπεία τῆς συγκύπτουσας ἀπὸ τὸν Κύριο, ἀντέδρασε, ἐπικαλούμενος τὴν τήρηση τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου. Μὲ ἀγανάκτηση εἶπε στοὺς παρευρισκομένους νὰ μὴν προσέρχονται πρὸς θεραπεία τὸ Σάββατο, ἀλλὰ τὶς ὑπόλοιπες ἑξι ἡμέρες τῆς ἑβδομάδας: «Ἐξ ἡμέραι εἰσίν, ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθαι, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Σαββάτου». Τοῦτο τὸ ἔκανε ὄχι ἐξαιτίας τοῦ ζήλου πού εἶχε γιά τὸν πατρώο Νόμο, ἀλλὰ διότι ἦταν ὑποκριτής, γεμάτος φθόνου.

Ὁ φθόνος εἶναι ἕνα φοβερὸ νόσημα, εἶναι πάντοτε τέκνο τῆς κακότητος τοῦ Σατανᾶ καί ἀντιμάχεται καί ἀμφισβητεῖ τόσο τὸν ἴδιο τὸν Θεό, ὅσο καί τὰ ἔργα Του. Ὅταν ἐμφανιστεῖ στήν ψυχή, τὴν τυφλώνει καί τὴν ἐξασθενεῖ, ὅπως ἡ σκουριὰ τὸν σίδηρο, καί κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ μὴν μπορεῖ νὰ ἐνεργήσῃ λογικὰ καί νὰ μὴν βλέπει καί νὰ σκέφτεται τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο τί κακὸ νὰ πεῖ καί νὰ κάνει. Κατὰ πὼς λέει ὁ Μέγας Βασίλειος ὁ φθόνος προέρχεται ἀπὸ τὴ ζήλεια, γεννᾷ τὸ μῖσος καί μεταφράζεται σὲ λύπη γιά τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου. Ἔτσι ἐκδιώκεται ἡ ἀγάπη καί ὁ ἄνθρωπος ἀντιμετωπίζει τοὺς πάντες, ἀκόμα καί τοὺς εὐεργέτες, ὡς ἐχθρούς. Ὁ φθονερὸς λυπᾶται γιά τὰ καλὰ καί τὶς ἀρετὲς καί τὴν εὐτυχία τοῦ πλησίον, ὑποφέρει γιά τὶς ὅποιες ἐπιτυχίες ἔχει ὁ συνάνθρωπός του. Στενοχωριέται καί πληγώνεται ἀπὸ ὅλους. Ἔχει κάποιος καλὴ ὑγεία; Αὐτὸ πληγώνει τὸν φθονερό. Εἶναι κάποιος πὸ ὠραῖος καί πὸ ὁμορφος; Εἶναι πλούσιος, ἔχει κοινωνικὴ ἐπιφάνεια; Τοῦτα εἶναι πληγὲς καί τραύματα στήν ψυχή τοῦ φθονεροῦ. Τὸ μόνο πού ἀνακουφίζει τὸν φθονερό εἶναι ἡ δυστυχία τοῦ συνανθρώπου του, τὸν ὁποῖο φθονεῖ. Ὅταν λοιπὸν κάποιος χαίρεται, κατὰ τὸν Μ. Βασίλειο, ὁ φθονερὸς δὲν χαίρεται μαζί του, ὅταν, ὅμως, ὑποφέρει τότε συμπάσχει μαζί του καί τὸν εὐσπλαχνίζεται γιά αὐτὸ πού ἔπαθε. Χαρὰ τοῦ φθονεροῦ λοιπὸν εἶναι νὰ δεῖ, τὸν ἐπιτυχημένο νὰ ἐκπίπτει σὲ ἔλεεινό, τὸν εὐτυχισμένο ἄνθρωπο νὰ γίνεταὶ δυστυχῆς καί τὸν χαρούμενο νὰ δακρύει καί νὰ πενθεῖ.

Ἡ κατάσταση τοῦ φθόνου εἶναι ἐναντίωση στὸν Θεὸ τῆς ἀγάπης, σὲ αὐτὸν ποὺ μᾶς ἔδωσε τὴν ἐντολὴ νὰ ἀγαπᾶμε ὄχι μόνο ὅσους -γιὰ ὅποιονδήποτε λόγο- μᾶς ἐπηρεάζουν καὶ μᾶς ἐνοχλοῦν, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ τοὺς ἐχθρούς μας. Ἀντ' αὐτοῦ οἱ ταλαίπωροι φθονεροί, ὄχι μόνο τοὺς ἐχθρούς τους δὲν ἀγαποῦν, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ τοὺς φίλους καὶ ἀδελφούς καὶ εὐεργέτες τους φθονοῦν καὶ ἐπιβουλεύονται γιὰ τὴν εὐτυχία ἢ τὴν ἐπιτυχία τους.

Ὁ φθονερὸς ἄνθρωπος ἔχει ἔλλειμμα ἀγάπης καὶ ἄρα μένει ἐκτὸς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Στὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν πᾶνε ὅσοι μισοῦν καὶ φθονοῦν τὸν ἄλλο, ἀλλὰ αὐτοὶ ποὺ ἀγαποῦν καὶ χαίρονται γιὰ τὸ καλὸ, τὸ ἀγαθὸ καὶ τὴ δόξα τοῦ συνανθρώπου τους.

Ἄς μὴν λησμονοῦμε πὼς ὁ θάνατος γιὰ ἐμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐκπήγασε -ὡσὰν ἀπὸ πηγῆ- ἀπὸ τὸν φθόνου τοῦ διαβόλου, καθὼς ἐπίσης ἡ ἔκπτωση ἀπὸ τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ καὶ ἡ ἀποξένωση ἀπὸ τὸν Θεό. Ἄρα ἐφόσον ποθοῦμε τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἅς ἀκούσουμε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος μᾶς συμβουλεύει: «μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλοῦμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες», καὶ ταυτόχρονα μᾶς ζητᾷ νὰ γίνουμε «ἀλλήλους χρηστοί, εὐσπλαχνοί», συγχωροῦντες ὁ ἓνας τὸν ἄλλο «καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ἡμῖν».

Ἄς ἀγωνιστοῦμε λοιπὸν νὰ μετανοήσουμε καὶ νὰ ἀποβάλουμε τὸ ὀλέθριο πάθος τοῦ φθόνου ἀπὸ τὴν ψυχὴ μας καὶ ἀντ' αὐτοῦ νὰ ἀποδεχθοῦμε τὸν ἀδελφό μας, νὰ χαροῦμε γιὰ ὅλα του τὰ προτερήματα, μὰ κυρίως νὰ ταπεινωθοῦμε καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσουμε, ἐπειδὴ αὐτὸς γίνεται μέσον τῆς προσωπικῆς κοινωνίας μας μὲ τὸν Θεό.

Ἀμήν.

[dkpdf-button]